

Οι σημειώσεις του Σταμάτη Κραουνάκη

 rejected.gr/simeioseis-kraounakis

September 7, 2018

σημειώσεις

07/09/2018

κείμενο | σταμάτης κραουνάκης */* **φωτογραφίες** | λευτέρης τσινάρης + σταύρος χαμπάκης */* **επιμέλεια** | γιώργος παπανικολάου + τάσος θώμογλου

Τρεις μέρες, Μία Εποχή

«Σκαρφαλώνω» πάλι στη Θεσσαλονίκη. Για το Λόρκα αυτή τη φορά. Πέρσι –τέτοιες μέρες- αποφασίστηκε να βαφτιστώ σ' αυτό το συγκλονιστικό κείμενο του. Διάλεξη λέει. Μπα. Ένα μεγάλο ποίημα για τη Μεσόγειο και την Τέχνη της. «Μια τέχνη γεννημένη μαζί με την πέτρα και τ' αγκάθια».

Αυτό που πάντα η Σαλονίκη ζητάει -το παραπάνω- κι αυτό που πάντα το έχω να της το δώσω και σμίγει η καρδιά με το Θερμαϊκό, μα κυρίως με τ' αδέρφια, φίλους, αγαπημένες, αγαπημένους. Νεολαία. Συνομήλικους.

Όσο περνάνε τα χρόνια οι δρόμοι, οι πλατείες, τα μαγαζιά ,η αγορά, εκεί που θα πάει η Ερατώ να ψωνίσει τις κανέλες μας για την παράσταση, είναι προεκτάσεις ενός μεγάλου υπαίθριου σπιτιού. Δικού μου. Δικού μας.

Στη Παπάφη που ερωτεύθηκα κι έμεινα μέρες.
Στο θέατρο Δάσους με τη «Μήδεια» και τον Βουτσινά μου.
Τα πλακώματα μου με τον Μαρωνίτη.
Μετά τα φιλιώματα.
Τα πρώτα πάρτι στο «Μύλο» με τους τσιγγάνους.
Ο χορός των ειβαλάδων της «Αγγέλας», μ' ένα κλαριτζή εξαίσιο, που τον κουβάλησα
Κυριακή πρωί στο στούντιο του Πεντζίκη.
Χτύπαγαν οι καμπάνες και 'μεις βαράγαμε νταούλια.
Ο βαρύς σκέτος, κάθε πρωί, στο «καφεναί» στις μαγικές μου πρόβες στους «Αχαρνής».
Πρώτες 'βδομάδες οι συνάδελφοι με μισό μάτι. Νίκησε το φιλότιμο και η αγάπη. Και κυρίως
η συντεχνία. Δε θα ξεχάσω την υπόκλιση της τελευταίας βραδιάς στο Βασιλικό Θέατρο.
Στην ώρα μου φώναξαν όλοι οι συνάδελφοι «Σταμάτηρηρηρηρη».
Τα γυρισματα των βίντεοκλιπ με το Νίκο Σούλη και την Άλκηστη. Ο Εφραιμίδης τα βάστηξε
όλα στο «Τρίτο Μάτι». Η «Κουπαστή» με όλο το σώμα δοκίμων και το κόκκινο καράβι. Στο
λιμάνι. Η αυτοκτονία μου στη φοιτητική εστία. Όλη η Πυροσβεστική. Αγάπες. Τα αφόρητα
γέλια μου με τον Χρήστο Στέργιογλου που συγκατοικούσαμε ένα πρωί με -υπό το μηδέν-
βγήκαμε στον κήπο τυλιγμένοι με τα σκεπάσματα, κινδυνεύοντας από άπνοια απ' το γέλιο.
Οι βόλτες μου με τον Παντελή Βούλγαρη. Το βραβείο μου για τη «Νύχτα». Το φεστιβάλ
τραγουδιού.
Η Χαρισσοπούλου, ο Ναομίδης, το «Love» στην Καλαμαριά, ο Χρηστίδης ο Νίκος, η
Ελευθερία Πάτση.

Πάντα κοντά πιτσιρικαραριά. Παιδιά που μ' αγαπούν, που ρωτούν, που πιστεύουν.
Ο Άκης Δήμου, η Μπαξεβάνη. Στιχάκια πορνό στο Place Mignionne, υπό τα όμματα του
άναυδου Κυριάκου.

Φουστανέλα στο «Δικαιόπολη», φουστανέλα και τώρα στο Λόρκα.

Η τρυφερή μου σχέση με τον Γιάννη Αναστασάκη και την Μαρία Τσιμά. Τους αγαπώ. Είναι
καλλιτεχνάρες και εργάτες σαν και μένα.

Στο Κρατικό, τα παιδιά με ξέρουν καλά. Σκοτώνονται να βοηθήσουν κάθε φορά, να είναι
κοντά. Οι τεχνικοί εννοώ. Δύσκολο να σ' αγαπάνε οι τεχνικοί. Μας ενώνουν πολλά.

Μουσική τρυφερότητα, αγωνίσματα, έργα.

Και πάθος να βγει καλό.

Και οι άλλοι μου ακόμα. Ο Τέλλος, ο αμύθητος Κοροβίνης, ο Κορδομενίδης, ο Τούλας, η
Ρίτα, ο Ιάσων, η Γιάννα. Το «Κόκκινο» στην Καρόλου Ντηλ. Η σπουδαία μου Αναστασία
Γρηγοριάδου, η Ναυσικά.

Τα βραδια με το Βουτσά. Αποθέωση. «Οι πλούσιοι δεν μπορούν να κάνουν τέχνη». Το
«Μακεδονία», οι «Λαζαριστές», το «Παλλάς» στην Τσιμισκή. Τα συνεργεία κοστουμιών.
Βούλα μου. Ο Αλέξανδρος, τι ηθοποιάρα. Η Λυδία Φωτοπούλου, μια αιώνια μάγισσα. Ο
Γάντσιος, ο Σταύρος Μύθος, ο Κανάκης, ο «Ερωτικός». Το μουσείο Σύγχρονης Τέχνης. Το
θεικό του Κρόκου το βυζαντινό. Ο τεράστιος Βέττας. Οι πούλιες από τη Βενιζέλου. Με το
κιλό.

Και τώρα με το Λόρκα και τέσσερεις εγκόλπιους συντρόφους. Στα μαύρα σαν ιερείς. Για την μεγάλη λειτουργία των αισθημάτων της Μεσογείου. Από το Θέατρο Τέχνης στο Κρατικό. Η φωτογραφία υπό τα όμματα του Κουν. Μια τρανταχτή συγκίνηση...σαν υπό έκρηξη αναφιλητό.

Γι αυτό που ζούμε ,που ζήσαμε που θα ξαναζήσουμε. Γεροντίδης, Μπουγιώτης, Ντρουμπογιάννης, Ταμιωλάκης- οι σύντροφοι του «Duende». Η «θεία» μετάφραση της Ολυμπίας Καραγιωργα στο κείμενο. Και η μαγική απόδοση του Ανδρέα Αγγελάκη στα τραγούδια. Οι ποιητες μεθ υμών. Για το «Duende». Που τί ν' αυτό; Αυτό που σε βουτάει στη σκηνή και χάνεις τον έλεγχο ενώ τον έχεις.

Ο Θεός που σε «καβαλάει» και ξεχνάς τον εαυτό σου. Κι είσαι εσύ κι η μουσική και το ποίημα. Κι ένας μέγας ποιητής του έρωτα, του θανάτου. Δολοφονημένος εν ψυχρώ μίαν αυγή. Στα 36 του. Μα πάνω απ' όλα ο ποιητής των Επιτάφιων και της Ανάστασης. Για να ξανακουρντίσουμε όλοι για το επόμενο βήμα. Έχω μια ανεξέλεγκτη συγκίνηση που θα παραστήσω το Λόρκα μου Στο Κρατικό. Γράφτηκαν πολλά, πήραμε πολλούς επαίνους. Άνθρωποι δάκρυσαν παρέα μας.

Κάθε φορά που περπατάω σ' αυτή την ωραιότερη για μένα πόλη της Ευρώπης, αλλά και τόσο μπεσαλού.

Παίρνω κουράγιο για τα επόμενα.

Ουτ' ένας ταξιτζής δε μου 'χει γκρινιάξει μια φορά για αυτό που ζει. Οι άνθρωποι σου μιλάνε στο δρόμο. Δυο παιδιά ζήτησαν να φωτογραφηθούμε τις προάλλες, Κωνσταντίνος και Σοφία. Δεν έχω άλλα. Επιτρέψτε μου να κλείσω με το σημείωμα που έβαλε στο facebook, η φίλη μου σαλονικιά, Ρένα Θεολογίδου, μετά την επίσκεψη της στην παράσταση: «αυτό που θέλω να γράψω εδώ, είναι ότι είδα το Σταμάτη να μελοποιεί 10 ποιήματα του Λόρκα ,να μας παίρνει από το χέρι και να μας πηγαίνει πίσω να πιάσουμε το νήμα το παλιό. Συνδέει την έναρξη του μεταπολεμικού μας διαφωτισμού με το παρόν. Είναι συνεχιστής εκείνων και είναι μόνος του. Ο Λόρκα σηματοδοτεί το θάνατο, την Αναγέννηση, την

αντίσταση του Νότου και ο Σταμάτης μας βαφτίζει με το Duende στα νερά της πολύπαθης Μεσογείου, κρατώντας το μύρο που του παραδίδουν ο Χατζιδάκις και ο Θεοδωράκης». Την ευχαριστώ για το δώρο της.

Υ.Γ. Ας με συγχωρέσουν, όσοι δεν ανάφερα εν τη ρύμη της μνήμης. Είναι σίγουρο πως είναι στη καρδιά μου...αυτόματη γραφή.

Related posts:

Tags: [θέατρο](#)